

door mortiervuur getroffen; het vloog in brand; de brand breidde zich langs de Boompjes van pand tot pand uit – de Nederlandse infanteristen en mariniers moesten zich terugtrekken en bij het vallen van de schemering hadden de Duitsers de Maasbruggen nog steeds in handen. De noordelijke Maasoever had toen een langgerekte bezetting gekregen van ca. dertienhonderd Nederlandse militairen die echter samen slechts de beschikking hadden over 9 zware en 24 lichte mitrailleurs. Mortieren bezaten zij niet en de inzet van het veldgeschut had hun optreden niet merkbaar gesteund. Ook was nog geen sprake van een eenhoofdig commando.

Zeker, Nierstrasz heeft gelijk wanneer hij opmerkt, 'dat, gelet op het volkomen verrassende van de overval en de heterogene samenstelling van het Rotterdamse garnizoen, de 10de mei voor de Nederlandse wapenen te Rotterdam niet onbevredigend was verlopen. De vijand was met zware verliezen in zijn eerste aanloop gestuit, de stad was in staat van tegenweer gebracht'¹ – maar nog steeds wapperde de hakenkruisvlag van de Willemsbrug.

Van Nieuwe Waterweg tot Hollands Diep

Met het oog op de komst van de 9de *Panzer-Division* was het voor de Duitsers voldoende indien zij van de Zuidhollandse eilanden slechts twee in handen kregen: IJselmonde en het Eiland van Dordrecht. De grote verkeersbrug over het Hollands Diep die Noord-Brabant met het Eiland van Dordrecht verbond, was 's morgens omstreeks zes uur door hen veroverd; ongeveer terzelfder tijd hadden zij zich meester gemaakt van de verkeersbrug over de Oude Maas bij Dordrecht. Uiteraard was hun bekend dat zich ten zuiden van IJselmonde (op Voorne-Putten en op Beyerland) Nederlandse troepen bevonden (bij elkaar ca. zes bataljons infanterie met bijbehorende artillerie); denkbaar was het dat die, om Waalhaven te heroveren, naar het noorden zouden oprukken. Dat moest voorkomen, althans bemoeilijkt worden. De simpelste oplossing was, te verhinderen dat zij gebruik konden maken van de bruggen die (afgezien van de grote brug bij Dordrecht) van het zuiden uit toegang gaven tot IJselmonde: de brug bij Spijkenisse en de brug bij Barendrecht (zie kaart XIX op pag. 150). Luttele uren na hun landing op Waalhaven waren de eerste Duitsers al bij beide bruggen aan-

¹ A.v., p. 90.